

„Tereikia susiimti“

Savo patirtimi dalijasi Marija del Karmen, vieno stambaus Granados prekybos centro kvėpalų pardavėja.

2008-03-19

Mudu su vyru buvom labai sunerimę, kad negalim suderinti savo griežtai apibrėžtų dienotvarkių, nes jis dirba bare, o aš – didžiuliame prekybos centre. Dirbam tarsi delstinė bomba: jis baigia darbą, aš pradedu. Turim du vaikus ir atėjus vasarai, laiką leidžiame kartu; tada viskas būna puiku. Tačiau žiemą, kai

abu šitaip dirbam, norėjom, kad čia, Granadoje, mūsų vaikai eitų mokytis ar užsiimtų kitokia veikla su kitais berniukais ir mergaitėmis. Šiuo klausimu pasitarėm su vienu šeimos draugu, kuris mums ir pasiūlė sūnų leisti į Alayoscentrą, o dukrą – į mergaičių klubą. Nuėjom, apsižiūrėjom, mums patiko ir šitaip prieš trejus metus susipažinau su Opus Dei.

Po teisybei, Opus Dei man labai pagelbėjo kaip darbuotojai ir kaip motinai: padėjo susitvarkyti gyvenimą taip, kad pamačiau, jog įmanoma dirbant rasti laiko šeimai ir vaikams. Nelengva, bet įmanoma.

Iš pradžių viena draugė man sakydavo: „Jei susiplanuosai laiką, galėsi eiti į darbą, tvarkyti namus ir dar spėsi kasdien nueiti į Mišias.“ Aš jai sakydavau: „Gal visai išprotėjai? Aš šitaip įtemptai dirbu, tai kaip aš dar kasdien eisiu į Mišias? Neturiu

laiko net išsiskalbti, išlyginti, reikia eiti į darbą, pasiimti vaikus iš mokyklos, grįžti namo!“

„Jei susiimsi, pamatysi, kaip viską spėsi!“

Taip ir buvo. Išmokau rasti laiko Dievui ir maldai. Supratau, kad gerai susiplanavusi darbus, atrandi laiko ir vyrui, ir tėvams, ir šeimai. Gyveni ramesnį gyvenimą, išmintingiau auklėji vaikus, labiau jiems padedi kurti ateitį.

Žinoma, tam reikalingas tikėjimas ir žmogus, kuris tau suteiktų vilties ir padrąsintų, kaip Jėzus Kristus, nes visa kita laikina: daug sportuoji, daug keliauji, prisižiūri, daug uždirbi... bet galiausiai visi šie dalykai yra beverčiai ir ilgainiui išnyksta.

Dvidešimt metų dirbau toje pačioje kompanijoje ir trumpai tariant, buvau pavargusi: kiekvieną dieną vis tas pats – tie patys klausimai

klientams, tie patys atsakymai, o ką jau kalbėti apie skundus, karštį, šaltį. Opus Dei mane išmokė dirbti Dievo akivaizdoje. Apie dvasinį gyvenimą mažai ką nusimaniau. Dabar supratau, kad Dievą gali mylėti kiekvieną akimirką ir būti laimingas: visai nebūtina laimėti loterijoje ar norėti brangių daiktų. Jei visas viltis tik į juos ir dėsi, niekada netapsi laimingas...

Kai šitą suvoki, visiškai pasikeičia požiūris: klientas tau jau nėra šiaip klientas, simpatingas ar nelabai, malonus ar nelabai, kuris tavęs klausia to ar ano. Matai Dievo vaiką, todėl stengiesi jam padėti, net kai tavęs to paties klausia jau penktą kartą iš eilės; sugyveni su bendradarbėmis, jomis rūpiniesi ir teiraujiesi, kaip jos gyvena, kaip laikosi motinos, kaip vaikai. Šitaip paprastos bendradarbės virsta tavo draugėmis.

Keičiasi ir požiūris į darbą, nes imi labiau stengtis dirbti. Iš visų jėgų siekiu tobulėti savo srityje ir kuo geriau atlikti man patikėtą darbą.

Šv. Chosemariją pažįstu nuo mažų dienų, nes motina buvo jam labai atsidavusi, todėl nuo mažens jam melsdavausi. Tačiau tik dabar imu suvokti stebuklingąjį jo mokymą: jei stengsies visą savo darbą skirti Dievui, Dievas tau padės ir suteiks didelį džiaugsmą. Dabar iš namų jau neišeinu susirūpinusi, nebegalvoju: „Kaip baisu, dar kiek neišlyginta, dar tas ir anas nepadaryta“...

Po teisybei, anksčiau iš namų išeidavau surūgusi, kaip sakom Andalūzijoje. Mano gyvenimas buvo tvarkymasis, indų plovimas ir skubėjimas namo. Dabar iš namų išeinu visiškai kitaip: dėkoju Dievui, kad dovanojo man naują dieną Jį mylėti ir Jam tarnauti. Pasikeitė požiūris ir į darbą, ir į vaikus.

Anksčiau kiekvienas darbelis man buvo tarsi pečius užgulusi našta, o dabar net į lyginimą žvelgiu kitomis akimis, nes jis man nebe pareiga, o darbas, kurį dirbdama turiu progą pabūti su Dievu, Jį mylėti, su Juo šnekėtis ir džiaugtis su Juo praleistomis akimirkomis!

Suvokimas, kad esi Dievo vaikas, be galo padeda įveikti tiek mažas, tiek dideles bėdas. Vieną rytą man pranešė, kad netikėtai mirė mano tėvas. Jei taip būtų nutikę prieš daugelį metų, nežinau, ką būčiau dariusi... Tačiau tą akimirką išvydau Dievo ranką. Vieno kunigo paprašiau, kad pasimelstų už tėvo vėlę. Dievas man suteikė jėgų ištverti. Jei Dievo nejausčiau šalia, jei nežinočiau, kad Jis yra mano Tėvas ir kad viską daro mano labui, nors to ir nesuprantu, neabejoju, kad būčiau palūžusi, jautusis sugniuždyta ir nebūčiau sugebėjusi rasti stiprybės,

kuri, ačiū Dievui, man padėjo
išverti.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/tereikia-susiimti/](https://opusdei.org/lt-lt/article/tereikia-susiimti/)
(2026-03-19)